

De Mensenzoon – zijn veroordeling

Schriftlezingen: Marcus 14:32-64

Aan de overkant van het Kidrondal, net buiten de muren van de oude stad Jeruzalem, ligt de Olijfberg. Haar naam dankt zij aan de talloze olijfbomen die haar als een grote boomgaard bedekken. Een ideale plek om de drukte van Jeruzalem te ontvluchten. Dankbaar maakt Jezus meer dan eens van de gelegenheid gebruik om hier te bidden.

Nu de verleiding steeds groter wordt om de beker van het lijden te weigeren heeft de Mensenzoon behoefte om met zijn Vader in de hemel te overleggen: *"Abba, Vader, voor u is alles mogelijk, neem deze beker van mij weg. Maar laat niet gebeuren wat ik wil, maar wat u wilt."*

Terwijl zijn leerlingen slapen van vermoeidheid en verdriet gaat de Mensenzoon helemaal alleen zijn 'via dolorosa', zijn weg van het lijden. Hij blijft trouw aan zijn roeping. Hij is er klaar voor om – in gehoorzaamheid – de wil van de Vader te doen.

Opeens wordt het donker van de nacht wreed verstoord door een stelletje sensatiezoekers en een handjevol politieagenten afkomstig uit de tempel.

Gewapend met zwaarden en stokken zijn ze naar de Olijfberg gekomen om Jezus in hechtenis te nemen.

Voorop gaat Judas, bijgenaamd Iskariot, één van Jezus leerlingen. Het afgesproken teken van zijn verraad is een kus: de Judaskus.

Een van de omstanders hakt er in het wilde weg nog op los. Met zijn lange offermes snijdt hij het rechteroor van de dienaar van de hogepriester eraf.

Het is het uur en de macht van de duisternis. Satan, de tegenstander, de vorst van de duisternis, zet alles op alles om de Mensenzoon in mensenhanden over te leveren. Zelfs de geestelijke leiders van Jeruzalem worden daarbij ingeschakeld. Ze staan op een veilige afstand ongeduldig te wachten tot Jezus zal worden ingerekend en aan hen zal worden uitgeleverd. Ze hebben Hem bijna in handen. Eerst zal er nog een verhoor moeten plaatsvinden. Maar dat is alleen maar bijzaak. Zijn uren zijn immers geteld!

Als een misdadiger wordt Jezus, de Mensenzoon, afgevoerd. Naar het huis van de hogepriester.

Bij het aanbreken van de dag komen hier de geestelijke leiders van het volk van Israël in vergadering bij elkaar.

Eindelijk hebben ze Hem in hun macht en kunnen ze met Hem doen wat ze al tijden van plan zijn: Hem belachelijk maken, Hem de mond snoeren, Hem hun wil opleggen, Hem doden!

Met een flinke zak met geld hebben ze een aantal mensen weten te strikken die bereid zijn een valse verklaring af te leggen: "We hebben Hem horen zeggen: 'Ik zal die door mensenhanden gemaakte tempel afbreken en in drie dagen een andere opbouwen die niet door mensenhanden gemaakt is.'"

Maar voor Kajafas, de hogepriester van dat jaar, zijn deze verklaringen niet afdoende.

"Wie denkt u eigenlijk dat u bent? De Messias, de Zoon van de Gezegende?"

Met een beroep op de woorden van de profeet Daniël antwoordt Jezus: *"Dat ben ik, en u zult de Mensenzoon aan de rechterhand van de Machtige zien zitten en hem zien komen op de wolken van de hemel."*

Er is niemand die nog twijfelt. Allen – schrijft Marcus met nadruk - oordelen dat Hij schuldig is en de doodstraf verdient: 'Godslasteraar. Weg met Hem!'

Jezus, de Mensenzoon. Veroordeeld door de geestelijke leiders van zijn tijd. Ze hebben niets begrepen van zijn roeping. Ze hechten geen geloof aan zijn woorden. Ze zijn blind voor de wonderen die heen wijzen naar vrede van het koninkrijk van God. Zieken worden genezen.

Zwakken worden geholpen.

Lammen en kreupelen wandelen een nieuwe toekomst tegemoet.

Wat verloren was wordt gevonden.

Wat gebroken was wordt weer geheeld.

Zo zal het weer goed komen tussen God en de mensen.

Zo zal het straks zijn in het rijk van Gods vrede.

Daarvoor is de Mensenzoon op aarde gekomen.

De geestelijke leiders hebben daar echter geen boodschap aan.

Jezus, de Mensenzoon, wordt uitgeleverd. Ze hebben Hem inmiddels veroordeeld tot ... de dood!